

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220200284
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2220200284.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej, v spore žalobcu: J. Q., nar. X. N. XXXX, trvalo bytom B. XXXX/X, R. P., proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísanému v Registri obchodu a spoločností Paríž pod č. 542 097 90, konajúcemu na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpenému splnomocnenkyňou: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36862711, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o určenie neprijateľných podmienok, o určenie že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda zo 16. novembra 2020 č. k. 10C/3/2020-100, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie I. konanie zastavil; II. priznal žalovanému náhradu trov konania vo výške 100%; s tým, že III. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov). Vecne dôvodil, že žalobca sa svojím podaním z 28.1.2020 domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, určenia neprijateľných podmienok, určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov a vydania bezdôvodného obohatenia, na ústnom pojednávaní dňa 16.11.2020 žalobca zobral žalobu v celom rozsahu späť a žiadal, aby súd konanie zastavil, žalobu voči žalovanému zobral späť bez udania dôvodu, preto súd konanie vo veci zastavil. V časti trov konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 256 ods. 1 CSP a zavinením žalobcom zastavenia konania, nakoľko žalobu bez uvedenia konkrétneho dôvodu zobral späť.

2. Proti tomuto uzneseniu v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Právne svoje odvolanie odôvodnil odvolacími dôvodmi uvedenými v § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP. Dôvodil, že na pojednávaní 16.11.2020 na radu sudkyne zobral žalobu podanú na súde 28.1.2020 späť, nebol sudkyňou predtým poučený o následkoch svojho späťvzatia žaloby, ani o tom, že bude súdom zaviazaný zaplatiť právnej zástupkyňi žalovaného súdne trovy v plnej, ňou požadovanej výške. Jemu boli vykonávané zrážky zo mzdy na základe (podľa jeho názoru) neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, t.j. bola jej neprijateľnou - neplatnou podmienkou. Má za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov. V žalobnom návrhu z 28.1.2020 žiadal súd, aby ex offio vykonal posúdenie zmluvy a vyvodil z toho posúdenie a záver, že úver medzi účastníkmi zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 42723225970200 a

vydání kreditnej karty a rámcovej zmluvy o poskytovaní platobných služieb zo dňa 8.4.2014, je bezúročný a bez poplatkov, a žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 260,80 eur. Chcel v čo najkratšej dobe ukončiť pre neho nepríjemné súdne konanie, napriek tomu, že sa vzdá svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, dúfajúc v to, že na základe dohody na súde (jemu sudkyňou doporučeným späťvzatím žaloby), on sa vzdá vydania od žalovaného bezdôvodného obohatenia a zároveň sa žalovaný vzdá svojich nárokov na právne zastupovanie. On žiadne nároky na právne zastupovanie nemal, lebo v súdnom spore sa zastupuje sám. Na jeho veľké prekvapenie, ale sudkyňa priznala protistrane 100% právneho zastúpenia, čo bude pre neho znamenať ďalšie výdavky. Toto rozhodnutie sudkyne pokladá za nespravodlivé a v rozpore s tým, ako problém spolu rozoberali na ústnom konaní. V odvolaní poukázal na § 291 a § 295 CSP s tým, že ak súd je ex offo povinný skúmať prítomnosť neprijateľných zmluvných podmienok, už samotné porušenie tejto povinnosti je postupom súdu, ktorým odníma žalobcovi ako strane sporu právo na spravodlivé preskúmanie jeho vecí - právo na spravodlivé súdne konanie. Zároveň, keďže v spotrebiteľskom spore, ktorý je prioritne upravený právom EÚ, je súd orgánom aplikácie práva EÚ, a aj vnútroštátne právo, teda musí vykladať eurokonformne, nie len v súlade s doslovným znením transformovaných smerníc, ale aj v súlade so zámerom a úmyslom zákonodarcu, v medziach judikatúry ESĽP a Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (Európsky Súdny dvor), keďže v takomto prípade je orgánom aplikácie práva EÚ, a nie len rozhodcom medzi stranami sporu podľa práva slovenského. Poukázal na názor Ústavného súdu SR, že právomoc priznaná štátnemu orgánu v danom prípade súdu nemá povahu exkluzívneho právneho privilégia, ale zahŕňa aj jeho povinnosti uplatňovať ju v súlade s účelom, na ktorý mu bola zverená pri rešpektovaní platného právneho poriadku Slovenskej republiky v celosti, pričom tento právny názor je možné rozšíriť aj na aplikáciu práva EÚ. Podľa úvodných ustanovení CSP má byť výsledkom súdneho konania rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Žalobca namietal, že v jeho prípade tak súd v zmysle vyššie formulovaných výhrad nepostupoval a tým konal aj v rozpore so zásadou spravodlivosti a právnej istoty vyjadrenej v článku 2 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca bol ako právne nezalovaný, bez odborného, právneho zastúpenia, uvedený sudkyňou v omyl, na základe ktorého, v dobrej viere, že koná správne, svoju žalobu podanú na súde dňa 28.1.2020 na konaní stiahol.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol jeho odvolanie odmietnuť, podľa § 386 písm. b/, d/ CSP, a v prípade jeho neodmietnutia, z dôvodu vecnej správnosti napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný žalobcove tvrdenia uvádzané v odvolaní považuje za hrubo zavádzajúce, nemorálne a také, ktoré nie sú založené na pravdivých skutočnostiach. Plne sa stotožňuje s napadnutým rozhodnutím a toto považuje za zákonné, spravodlivé a vecne správne. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 16.11.2020 dospel k záveru, že jeho žaloba je nedôvodná a nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je daný, v dôsledku čoho vzal tento svoju žalobu späť v celom rozsahu. Žalobca pristúpil k využitiu svojho práva vziať žalobcu späť dobrovoľne potom ako sám dospel k záveru, že jeho žaloba je nedôvodná a nárok, ktorého sa prostredníctvom iniciovaného súdneho konania domáha nie je preukázaný, čopotvrzuje aj sám žalobca, keďže tento v rámci odvolania neuvádza žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá preukázať oprávnenosť a opodstatnenosť jeho žalobného návrhu. Jediný argument, ktorý sa objavuje na niekoľkých miestach odvolania je tvrdenie žalobcu o tom, že bol nezalovaný práva a že nebol poučený o následkoch späťvzatia žaloby spočívajúcich v povinnosti zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia. V týchto súvislostiach žalovaný poukázal na odbornú literatúru: „Späťvzatie žaloby je striktné procesným úkonom, ktorý súd posudzuje vždy podľa obsahu. Rozhodujúci je pritom prejav vôle žalobcu, ktorým je súd viazaný. Po späťvzatí žaloby nemôže žalobca dodatočne namietat, že jeho vôľa smerovala k inému následku, že konal v omyle, prípadne že si nebol vedomý účinkov tohto úkonu a podobne (tzv. teória prejavu). Civilné právo procesné je odvetvím verejného práva a doktrínálna procesualistika nepripúšťa analogickú aplikáciu hmotnoprávných ustanovení o vadách právnych úkonov na procesné úkony strán v sporovom konaní. Prípadné vady procesných úkonov posudzuje súd vždy podľa predpisov procesného práva. Účinky späťvzatia žaloby nastávajú jeho doručením súdu. Späťvzatie žaloby nemôže žalobca následne odvolať, ani iným spôsobom negovať jeho právne následky (v režime CSP sa neaplikuje pravidlo vyjadrené napr. v § 41a ods. 4 OSŘ, podľa ktorého môže byť procesný úkon odvolaný, pokiaľ jeho odvolanie dôjde súdu najneskôr súčasne so samotným úkonom).“ (Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. § 144. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 532). Je síce pravdou, že súd má vo vzťahu k spotrebiteľovi zvýšenú manuálnu povinnosť, ktorá je expressis verbis upravená v ust. § 292 CSP, avšak ani túto nemožno chápať bezbreho v tom zmysle, že ak spotrebiteľ uplatní jeho právo vziať žalobu späť, čím

spôsobí zastavenie konania a paralelne aj vznik trov konania, bude sa tento môcť s odkazom na nesplnenie poučovacej povinnosti zbavovať resp. ospravedlňovať následky svojho konania. Súd si vo vzťahu k spotrebiteľovi (žalobcovi) splnil poučovaciu povinnosť aj v tomto v rozsahu, keď žalobcu na pojednávaní poučil o následkoch späťvzatia žaloby, ako aj o dôkazoch, ktoré by mal žalobca predložiť ak by chcel byť úspešný v predmetnom spore. Na pojednávaní realizovanom dňa 16.11.2020, na ktorom vzal žalobca svoju žalobu späť, bola žalobcovi dokonca aj zo strany právneho zástupcu žalovaného položená otázka, či rozumie aj tomu, že bude zaviazaný povinnosťou zaplatiť trovy súdneho konania, v nadväznosti na čo žalobcu o tejto povinnosti poučil aj sám súd. Na preukázanie vyššie uvedených tvrdení žalovaný poukázal na nahrávku zo súdneho pojednávania konaného dňa 16.11.2020, ktorá dokazuje ním uvádzané skutočnosti. Súd postupoval v predmetnej veci v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami, poučil žalobcu o následkoch neunesenia dôkazného bremena, o následkoch späťvzatia žaloby. Argumenty žalobcu o tom, že nebol zo strany súdu poučený v rozsahu manudkčnej povinnosti, považuje žalovaný za ničím nepodložené, umelo vykonštruované a účelové tvrdenia. Citoval § 145 ods. 1, § 359 a § 386 písm. b/ CSP s tým, že ak sú splnené podmienky na zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby, súd konanie zastaví. Z povahy veci vyplýva, že odvolanie voči rozhodnutiu, ktorým súd konanie zastavil, je oprávnený podať žalovaný, ktorý môže v zmysle neho namietat nesplnenie podmienok na zastavenie konania s poukazom na ust. § 146 ods. 2 CSP. Z tohto hľadiska je zrejmé, že stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie o zastavení konania vydané, je strana žalovaného. V prejednávanej veci však uznesenie napadol odvolaním žalobca, teda osoba, ktorá je podľa názoru žalovaného neoprávnenou osobou realizovať tento úkon. Žalovaný má za to, že je v rozpore so zásadami logického myslenia a uvažovania, aby žalobca, ktorý na základe vlastného presvedčenia vzal žalobu späť, bol následne oprávnenou osobou podať odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým vo veci konajúci súd konanie zastavil len z toho dôvodu, že bol v zmysle tohto rozhodnutia súčasne zaviazaný k povinnosti zaplatiť trovy súdneho konania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR so sp. zn. 6 Sžo 372/2009, z ktorého citoval. Bol názoru, že žalobca nie je procesne legitimovanou osobou na podanie odvolania. Už len samotná nepopierateľná existencia vyššie uvedených skutočností, zakladá významné vady predmetného odvolania, pre ktoré by malo byť toto podanie žalobcu označené ako odvolanie ex offa odmietnuté.

V súvislosti s rozhodovaním súdu o náhrade trov konania, ktoré bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby, žalovaný uviedol, že je potrebné vychádzať zo zodpovednosti za procesné zavinenie zastavenia konania. Vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania je plne konformné s právnymi predpismi, a preto toto žalovaný považuje aj v tejto časti za zákonné a vecne správne. Nie je pravdou, že by predmetom pojednávania konaného dňa 16.11.2020 bola dohoda medzi stranami sporu, v zmysle ktorej sa žalobca „vzdá“ svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, v nadväznosti na čo sa žalovaný „vzdá“ svojho nároku na náhradu trov právneho zastupovania. Uvedené tvrdenia žalobcu sú nemorálne a hrubo zavádzajúce. Rovnako nie je pravdou ani tvrdenie žalobcu o tom, že žalobca nebol súdom poučený o dôsledkoch späťvzatia žaloby. Z obsahu odvolania je zrejmé, že jedinou výhradou žalobcu voči rozhodnutiu je uloženie povinnosti žalobcovi nahradiť žalovanému trovy konania. V prípade, ak by súd prvej inštancie žalobcu k tejto povinnosti nezaviazal, tento by rozhodnutie odvolaním ani nenapadol. Odvolanie žalobcu nemožno preto hodnotiť inak ako účelovo zbaviť sa povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania, pričom žalobca nekriticky opomína skutočnosť, že tieto zaviniť on sám. Žalovaný citoval § 365 ods. 1 a § 386 písm. d/ CSP s tým, že vzhľadom na obsahovú časť odvolania žalobcu, ktorá smeruje voči II. výroku napadnutého uznesenia, je zrejmé, že žalobca toto svoje odvolanie neodôvodnil v zmysle žiadneho z vyššie uvedených zákonom expresis verbis predpokladaných odvolacích dôvodov. Dôvod, že žalobca odmieta znášať trovy konania vzniknuté v predmetnom súdnom konaní, nemožno rozumne subsumovať pod žiadny z odvolacích dôvodov. Z tohto dôvodu považuje žalovaný odvolanie žalobcu aj v tejto časti za nedôvodné, a ktoré navyše trpí vadami, ktoré bránia v odvolacom konaní pokračovať.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného, ktoré mu bolo doručené 7.1.2021, už nevyjadril.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 a § 357 písm. a/ a m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale

nezistil, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vecne správne a je dôvodné ho potvrdiť.

6. Podľa § 145 ods. 1 až 3 CSP: (1) Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. (2) Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. (3) Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej doručením žalovanému, koná súd o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

Podľa § 146 ods. 1a 2 CSP: (1) Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. (2) Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

Späťvzatie žaloby je jednostranný procesný úkon, ktorým žalobca (ako dominus litis) prejavuje svoju vôľu nepokračovať ďalej v konaní s úmyslom dosiahnuť jeho zastavenie bez meritórneho rozhodnutia. Žalobca týmto spôsobom disponuje sporovým konaním ako celkom, prípadne niektorou jeho časťou. Súd je povinný dispozičný prejav vôle žalobcu rešpektovať a po späťvzatí žaloby pokračuje v konaní tak, aby bolo toto konanie bez ďalšieho prejednávania veci zastavené, resp. sčasti zastavené. Výnimku z uvedeného pravidla predstavuje iba alternatíva, keď zastaveniu konania alebo jeho časti bráni kvalifikovaný nesúhlas žalovaného podľa § 146 ods. 1 CSP alebo absencia súhlasu žalovaného podľa § 146 ods. 2 CSP.

S prihliadnutím na eventuálny záujem žalovaného na prejednaní veci na základe podanej žaloby a na meritórnom rozhodnutí, ktoré by zakladalo procesnú prekážku *res iudicata*, je súd za určitých podmienok z úradnej povinnosti povinný skúmať, či žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasí. Túto povinnosť má obligatórne vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahov medzi sporovými stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 146 ods. 2 CSP). V takomto prípade môže konanie v dôsledku späťvzatia žaloby zastaviť alebo v časti zastaviť iba vtedy, ak žalovaný so späťvzatím žaloby výslovne súhlasí. Inak rozhodne uznesením, ktorým späťvzatie žaloby alebo jej časti nepripustí. V iných prípadoch nie je súhlas žalovaného na zastavenie konania alebo jeho časti nevyhnutný. Stanovisko žalovaného k späťvzatiu žaloby zisťuje súd iba vtedy, ak dôjde k späťvzatiu žaloby po začatí predbežného prejednávania sporu (§ 168 a nasl. CSP) alebo pojednávania (§ 173 a nasl. CSP). Z hľadiska procesnej chronológie už v tomto štádiu konania neprichádza do úvahy aplikácia § 145 ods. 3 CSP, keďže účinky doručenia žaloby žalovanému vždy predchádzajú začatiu predbežného prejednávania sporu alebo pojednávania. Ak je za daných okolností z vážnych dôvodov vyjadrený nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby, súd uznesením podľa § 146 ods. 1 CSP späťvzatie žaloby nepripustí. Pokiaľ mimo režimu § 146 ods. 2 CSP žalovaný svoj nesúhlas so späťvzatím žaloby nevyjadrí, alebo ak jeho nesúhlas smeruje proti späťvzatiu žaloby uskutočnenému pred začatím predbežného prejednávania sporu alebo pojednávania, súd bez ďalšieho uznesením konanie zastaví. To primerane platí aj pre čiastočné späťvzatie žaloby. O zastavení konania alebo jeho časti v dôsledku späťvzatia žaloby rozhoduje súd vždy uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 357 písm. a/ CSP), prejavenu vôľu žalobcu vziať žalobu späť musí súd rešpektovať a až do vysporiadania sa so späťvzatím žaloby nerealizuje žiadne procesné úkony smerujúce k prejednaní veci a meritórnemu rozhodnutiu. Ak sú na to splnené podmienky podľa § 146 CSP vyzve súd žalovaného, aby sa vyjadril, či so späťvzatím žaloby alebo jej časti súhlasí. Po vyhodnotení podmienok súhlasu, resp. absencie nesúhlasu žalovaného, postupuje súd podľa toho, či ide o úplné alebo čiastočné späťvzatie žaloby. Pri späťvzatí žaloby ako celku vydá súd uznesenie o zastavení konania podľa § 145 ods. 1 CSP, pokiaľ tomu nebráni zákonná prekážka podľa § 146 CSP. Inak osobitným uznesením rozhodne, že späťvzatie žaloby nepripúšťa. Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 v nadväznosti na § 357 CSP). Pokiaľ došlo k späťvzatiu žaloby alebo jej časti pred začatím predbežného prejednávania sporu alebo pojednávania, súd (s výnimkou podľa § 146 ods. 2 CSP) žalovaného na vyjadrenie súhlasu so späťvzatím žaloby nevyzýva a konanie bez ďalšieho uznesením zastaví. Pri čiastočnom späťvzatí žaloby rozhoduje súd o zastavení časti konania alebo nepripustení čiastočného späťvzatia žaloby až v konečnom rozhodnutí vo veci samej.

Riadne udelený súhlas so späťvzatím žaloby nemôže žalovaný odvolať alebo vziať späť, rovnako ako nemôže žalobca odvolať späťvzatie žaloby. Späťvzatie žaloby je striktno procesným úkonom, ktorý súd posudzuje vždy podľa obsahu. Rozhodujúci je pritom prejav vôle žalobcu, ktorým je súd viazaný. Po späťvzatí žaloby nemôže žalobca dodatočne namietat', že jeho vôľa smerovala k inému následku, že konal v omyle, prípadne že si nebol vedomý účinkov tohto úkonu a pod. (tzv. teória prejavu). Civilné právo procesné je odvetvím verejného práva a doktrinálna procesualistika nepripúšťa analogickú aplikáciu hmotnoprávných ustanovení o vadách právnych úkonov na procesné úkony strán v sporovom konaní.

Prípadné vady procesných úkonom posudzuje súd vždy podľa predpisov procesného práva. Účinky späťvzatia žaloby nastávajú jeho doručením súdu. Späťvzatie žaloby nemôže žalobca následne odvolať, ani iným spôsobom negovať jeho právne následky. (Nakladateľství C. H. BECK, Velké Komentáře, Števček a spol. Civilný sporový poriadok, s.532)

Späťvzatie žaloby je procesným úkonom, ktorým je strana sporu viazaná a ktorý už vziať späť nemožno, nakoľko strana má vždy možnosť uplatniť svoje právo novým návrhom (žalobou), zrelosť úvahy vedúcej ju k späťvzatiu žaloby nemá na povinnosť súdu zastaviť konanie (za splnenia všetkých zákonom ustanovených podmienok pre taký postup) žiaden vplyv a aj prípadné dôsledky spojené so sťažiením či obmedzenou možnosťou uplatnenia práva novou žalobou alebo so stratou iných výhod plynúcich zo skoršej žaloby musia ísť na vrub tej strany, ktorá bez náležitej úvahy vzala žalobu späť.

Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje na judikát R 60/1999 (ak žalobca vzal žalobu späť, nemôže späťvzatie odvolať) a odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. augusta 2010 sp. zn. 6 Sžo 372/2009 (Späťvzatie žaloby je jednostranným procesným úkonom účastníka konania, pričom jeho účinky nastávajú v okamihu, keď sa dostane do dispozície adresáta, t. j. súdu; pričom v prípade, ak sa tak stane, nie je možné späťvzatie žaloby vziať ďalším úkonom späť a každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, ako sa navonok prejavuje, pričom vnútorný rozpor medzi tým, čo účastník zamýšľal a tým, čo skutočne navonok prejavil, nezabavuje procesný úkon účinkov, ktoré s týmto prejavom vôle procesné právo spája.)

Pretože v predmetnom spore nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že žalobca vzal svoju žalobu v celom rozsahu späť a súhlas žalovaného so späťvzatím nebol potrebný (nakoľko k späťvzatiu žaloby prišlo skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie), súd prvej inštancie rozhodol správne, ak konanie napadnutým uznesením zastavil, späťvzatie žaloby nemožno odvolať alebo vziať späť, ako už bolo uvedené vyššie, žalobca mal možnosť dôsledky svojho nakladania so žalobou v prejednávanej veci napraviť podaním novej žaloby a nie podaním zjavne bezúspešného odvolania proti uzneseniu zastavujúcemu konanie.

Odvolačný súd uvádza, že zo zvukového záznamu z pojednávania dňa 16.11.2020 vyplýva, že žalobca bol zo strany súdu prvej inštancie poučený o následkoch späťvzatia žaloby, vrátane povinnosti zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, splnomocnenkyňa žalovaného výslovne uviedla, že si uplatňuje právo na náhradu trov konania, zo zvukového záznamu ani zo zápisnice o pojednávaní zo 16.11.2020 nevyplýva dohoda strán o tom, že žalobca sa vzdá nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaný oproti tomu nároku na náhradu trov právneho zastúpenia. Preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď na základe ust. § 256 ods. 1 CSP priznal žalovanému proti žalobcovi (ktorý zaviniel zastavenie konania späťvzatím žaloby bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu, ktorý by ho nútil k takémuto procesnému úkonu) náhradu trov konania (zahŕňujúcu aj trovy konania o neodkladnom opatrení, podanom spolu so žalobou) v plnom rozsahu, keďže žalobca netvrdil a ani zo spisu sa nepodávali žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce výnimočné nepriznanie náhrady trovy konania (§ 257 CSP). Námietky žalobcu o nedostatočnom poučení zo strany súdu prvej inštancie, o vzdaní sa žalovaným náhrady trov konania a uvedení žalobcu sudkyňou do omylu tak neboli dôvodné. Ako už bolo vyššie uvedené po späťvzatií žaloby nemôže žalobca dodatočne namietkať, že jeho vôľa smerovala k inému následku, že konal v omyle, prípadne že si nebol vedomý účinkov tohto úkonu a pod..

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne potvrdil.

7. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaný), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď odvolací súd nevidel v predmetnej veci žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

8. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)